

แม้โจทก์ฟ้องเรียกค่าทดแทนจากจำเลยโดยการฟ้องหย่าตาม ป.พ.พ. มาตรา ๑๕๒๓ วรรคหนึ่ง แต่เมื่อโจทก์กับสามีหย่ากันโดยทำสัญญาประนีประนอมยอมความต่อศาล จึงไม่ใช่กรณีที่ ศาลพิพากษาให้หย่ากันเพราะเหตุตามมาตรา ๑๕๑๖ (๑) โจทก์จึงไม่มีสิทธิได้รับค่าทดแทนตาม มาตรา ๑๕๒๓ วรรคสอง

บทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕๒๓ วรรคหนึ่งและวรรคสอง แสดงให้เห็นว่า การที่ภริยาเรียกค่าทดแทนจากหญิงอื่นซึ่งแสดงตนโดยเปิดเผยเพื่อแสดงว่าตน มีความสัมพันธ์กับสามีในทำนองชู้สาวมิได้ ๒ กรณี กล่าวคือ กรณีเรียกค่าทดแทนโดยมีเจื่อนใจต้องฟ้อง หย่าและศาลพิพากษาให้หย่ากันตามวรรคหนึ่ง กับกรณีที่เรียกค่าทดแทนโดยไม่มีเจื่อนใจต้องฟ้องหย่า ตามวรรคสอง คดีนี้ โจทก์ฟ้องเรียกค่าทดแทนโดยการฟ้องหย่าตามมาตรา ๑๕๒๓ วรรคหนึ่ง แต่เมื่อ โจทก์กับ พ. หย่ากันโดยทำสัญญาประนีประนอมยอมความต่อศาล แม้ศาลมีคำพิพากษายอมโดยให้ ถือเอาคำพิพากษาแทนการแสดงเจตนาหากฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่ปฏิบัติตามสัญญาประนีประนอมยอมความ ก็ตาม ก็เป็นเพียงการสั่งเมื่อสภาพแห่งหนี้ไม่เปิดช่องให้บังคับจดทะเบียนหย่าได้ตามประมวลกฎหมาย แพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๒๑๓ เท่านั้น จึงไม่ใช่กรณีที่ศาลพิพากษาให้หย่ากันเพราะเหตุตาม มาตรา ๑๕๑๖ (๑) ทั้งตามคำฟ้องของโจทก์ไม่ได้บรรยายอ้างพฤติการณ์ว่าจำเลยแสดงตนโดยเปิดเผย เพื่อแสดงว่าจำเลยมีความสัมพันธ์กับ พ. สามีโจทก์ในทำนองชู้สาว อันจะเป็นประเด็นแห่งคดีที่โจทก์ จะนำสืบถึงข้อเท็จจริงดังกล่าว โจทก์จึงไม่มีสิทธิได้รับค่าทดแทนตามมาตรา ๑๕๒๓ วรรคสอง (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๕๙๑/๒๕๖๖)

แผนกคดีเยาวชนและครอบครัวในศาลฎีกา
มีถุนายน ๒๕๖๗